

Erdős István

Istenek látogatása

(Animációs vízió)

Mint egy álom díszletében: lebeg a város.

A rajongó arcú járókelők, mint zsinórokon mozgatott bábuk...

Monumentális agyagteherautó, mintha egyenesen az égből jönne a házak közé, a térre. A billenőplaton, mely már-már egy repülőgépanyahajó fedélzetére emlékeztet – félelmetes nagyságú, élénkségű agyagtéglák, agyagkockák. Szürkés-barnák, nyugtalanítóan életszerűek...

Ahogy a szállítmány lebillen a park közepébe, szinte nem lehet másfelé menni, azonnal körbecsődül a kíváncsi tömeg. A város polgárai úgy jönnek, mintha már maguk is térdig agyagban, iszapban járnának. Az agyaghalom életre kel.

Túródnak, gyúródnak a téglák, a kockák.

Robot-agyagemberek állnak fel, mint egy-egy gölem a téren. Emberi külsejüket csak jólszabott robotarcuk és konstrukciós hibára emlékeztető bal kezük hazudtolja meg. Ez a kéz mintha egy lézerágyú, felvevő kamera, modern géppisztoly keveréke lenne, ráirányítható egy-egy élőember arcra. Ráirányítják. Rám irányítják...

Olyan érzésem van, mintha élesfényű vakuval fényképeznének, mintha túlvilágított filmben szerepelnék. Egyszerre örülök, aggódom, félek, mert látom, hogy az agyagrobot előtt, s a többi három gölem előtt is sterilfehér műteremasztalon agyagból formálódik a szoborképem.

Szinte másodpercek alatt elkészül, fenyegetően méret-azonos, kezembe adják, aláírok valami elismervényt ... A szobornak jó súlya van.

Nemcsak hűségesen hasonlít, előnyösen nagyvonalú, szeretnivaló is. S milyen masszívnak, véglegesnek tűnik az első percben ...

Ahogy körbenézek, mindenki örül, aki már kézbeapta a portréját. Akinek még nincs, ámuldozik, dicsérget, irigykedik. S már tolonganak az új és új jelentkezők a furcsa kézfegyver-automaták elé.

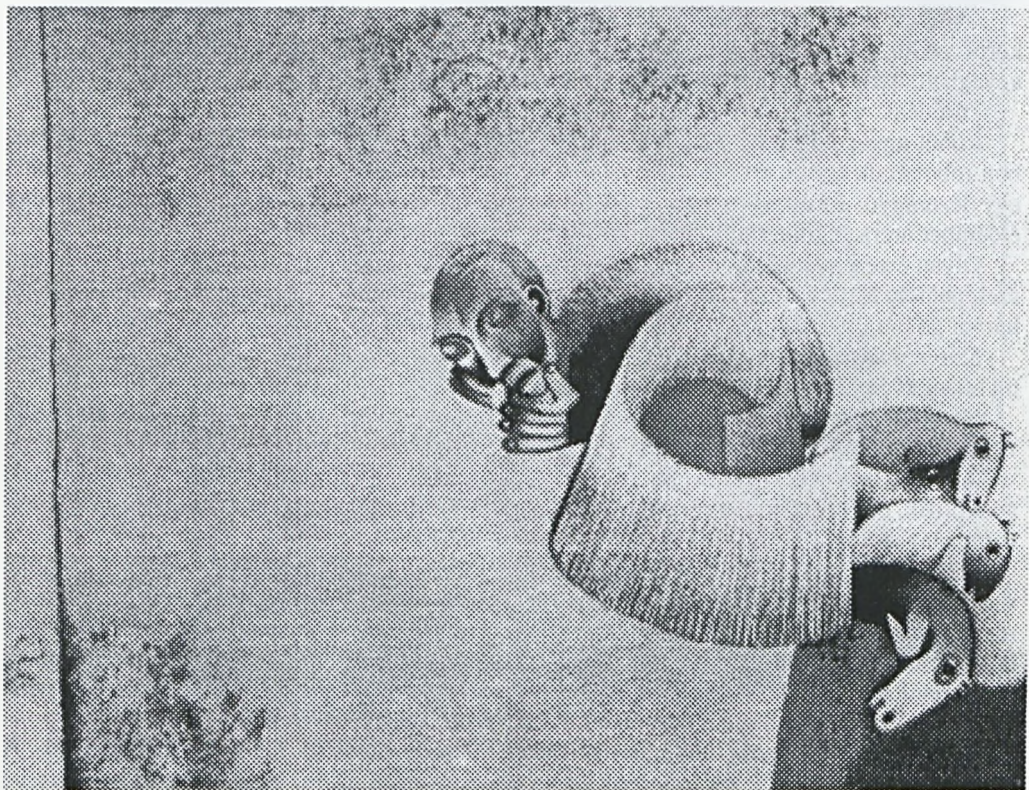
Közben furcsa, rémítő, forró szél kerekedik, mintha egy láthatatlan nagy ventilátor kavarná, s a szoborportré a kezemben egyre puhább, képlékenyebb lesz. A szél erejére mozdulnak, rezzennek szobor-arcvonásaim. Ijesztő grimaszokat vágok, s akaratlanul utána mozdul a szobor-mimikának az élő arcom is. Szomorú leszek, mert láthatóan nem vagyok képes emléknem megtartani az előnyös kis szobrot ... A forró szél könyörtelenül erősödik. Már tészta-puha szoborarc készül szétfolyni a kezemben. Hiába óvom, takargatom, málik.

S ugyanez a tésztaság mindenki kezében. Micsoda fintorok! Micsoda száj-rángások. A puhán szétfolyó agyagarcok már csak itt-ott emlékeztetnek az élő arcokra, de egyre kevésbé emberiek, egyre inkább föld-anyagszerű groteszk látomások, lényvíziók, torz pusztulás képle-

tek. A gólem agyagrobotok nevetnek a riadalmunkon, és szakadatlanul, egyre gyorsuló tempóban gyártják tovább a szobrocskákat ...

Az egész tér megtelt már emberekkel, akik vagy sorban állnak, vagy féltő mozdulatokkal óvnák a szélről pusztuló szobrukat. Végeláthatatlan sorok állnak a "felvevő-ágyúk" előtt. Pedig akik legelőször kapták kézbe az elkészült portrékat, már láthatóan mind síró, szenvedő arccal támolyognak, mintha erejük is fogyna a szobor olvadással, egyik-másik már leül, szorítaná magához azt, ami a szobrából még megmaradt, van aki már elfekszik, mellén a szobra olvad, ráfolyik, betemeti. Leülni, lefeküdni kényszerülök én is, érzem, hogy a rajtam szétfolyó agyag egygyé válik velem, és nem sokkal később megint szilárdulni kezd. Már igazi agyagnyakam, agyagarcom van, s a mellettem fekvő emberek arcára nézve bizonyosan tudom, én is pontosan olyan vagyok mint ők, s együtt mind olyanok, mint a szoborgyártó gólemek ... A nagy agyagteherautóhoz közelálló új-agyagarcúak már új sorban állnak, s lépegetnek fel a világ-nagy teherautó platóra, ott fenn is szépen nyugodtan sorba állnak, s láthatóan csak arra várnak, hogy mindenki odaérjen... S indulni lehessen...

Földi Péter: *Pásztor szélárnyékban*